

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 11612

гр. София, 16.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ

като разглежда докладваното от ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20231110103788 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 248 от ГПК.

Образувано е по молба на ответника В. Т. Л. за изменение в частта за разноските на постановеното по делото решение от 20.12.2023г.

Молителят сочи на първо място, че съдът неправилно се бил произнесъл по разноските по свързаното с делото частно производство, защото ищците не били сезирали съда с такова искане и тези разноски не били вписани в списъците им по чл. 80 ГПК. На следващо място моли присъдените на всеки ищец разноски за адвокатско възнаграждение да бъдат намалени от 1250 лева на 500 лева за всеки или общо 1000 лева за двамата ищци. Съдът правилно бил уважил възражението на ответника за прекомерност, но не бил съобразил, че исковата молба по делото е била изготвена от първоначалния ищец, освен това ответниците защитавали един и същи правен интерес. При условие на евентуалност моли разноските да бъдат намалени до 1000 лева общо за двамата ищци, тъй като искът бил предявен първоначално само от един ищец. На следващо място моли да му бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, тъй като първоначално били предявени два иска, по които ответникът се е защитавал, а съдът се е произнесъл само по един иск.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК ищците Б. С. Б. и Р. С. Б. са подали отговори на молбата със сходно съдържание, с които считат същата за неоснователна. Сочат, че с определението си ВКС е указал, че разноските в частното производство следва да бъдат присъдени от съда, разглеждащ делото по същество, което задължение съдът бил изпълнил. Оспорват искането за допълнително намаляване на присъдените им разноски по съображения, че всеки от тях имал самостоятелно право на защита в настоящото производство, тъй като били самостоятелни страни в процеса, а на конституираните наследници се дължали и разноските, направени от техния наследодател. Оспорват искането за присъждане на разноски на ответника по съображения, че подлежащият на разглеждане иск бил един.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намери следното.

Молбата за изменение на решението в частта за разноските е подадена в рамките на срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК от легитимирано лице – ответник в производството – който е представил списък по чл. 80 ГПК. Ето защо молбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, молбата е неоснователна по следните съображения.

По отношение на разноските в частното производство относно допустимостта на иска, с определението си от 17.08.2022г. Върховният касационен съд е възложил на съда, разглеждащ делото по същество, да се произнесе по сторените разноски в частното

производство съобразно изхода от спора и това възлагане обвързва първоинстанционния съд. След като разноските са били претендирани от наследодателя на ищците в рамките на частното производство и разглеждането на това искане е възложено на първоинстанционния съд, не е необходимо ищците да отправят ново нарочно искане, за да изпълни съдът своето процесуално задължение. Съдът не разглежда този въпрос само при изрично изявление на ищците, че се отказват от искането за присъждане на разноските на своя наследодател в частното производство, каквото изявление в случая липсва. Обстоятелството, че тези разноски не са вписани в списъците по чл. 80 ГПК на ищците е без правно значение, тъй като функцията на списъка е да обобщи сторените от самата страна разноски, а разноските в частното производство са сторени от наследодателя. Освен това, дори да се приеме, че е налице пропуск в списъците по чл. 80 ГПК, то съобразно указанията, дадени с т. 8 от Тълкувателно решение № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС, липсата на списък по чл. 80 ГПК не е основание съдът да откаже присъждане на разноски в полза на съответната страна. По аргумент за по-силното основание, пропусъкът на страната да отрази определен разход в списъка си по чл. 80 ГПК, не е основание този разход да не бъде присъден.

Относно прекомерността на присъдените на ищците разноски съдът е изложил съображения в мотивите на решението, които поддържа и към които препраща. По изложените в молбата по чл. 248 ГПК доводи следва да бъде добавено, че конституираните по реда на чл. 227 ГПК наследници на починалата страна са самостоятелни страни в производството и всеки от тях има право на разноски за осъществената от него защита, независимо от това, че встъпват в процеса в едно и също процесуално качество, а също така наследниците има право да получат и разноските, сторени приживе от наследодателя. Неоснователно е оплакването на ответника, че от присъдените разноски следвало да бъде извадено минималното възнаграждение за изготвяне на искова молба, тъй като тя била изготвена от наследодателя. Основание за подобно разделение на адвокатското възнаграждение би било налице само ако наследодателят е представил договор за правна защита и съдействие и е претендирал разноски за адвокатско възнаграждение, включващо изготвянето на исковата молба, и същевременно изготвянето ѝ е включено и в претенциите за разноски на наследниците. Само в този случай би се достигнало до двойно обезщетяване на разходи за едно и също процесуално действие, респективно до неоснователно обогатяване. Такава хипотеза не е налице по делото, поради което не е допустимо адвокатското възнаграждение за цялостна защита на наследниците в производството да бъде превръщано в сбор от индивидуални възнаграждения за конкретни процесуални действия.

На последно място по отношение на броя и вида на предявените искове съдът също е изложил подробни съображения в мотивите на решението, към които препраща. В полза на ответника по делото могат да бъдат присъдени разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК /при отхвърляне на иск/ или чл. 78, ал. 4 ГПК /при прекратяване на производството по иск/, каквито хипотези в случая не са налице. Когато ищецът е подвел едни и същи фактически твърдения под две определени от него правни квалификации, съдът дължи разглеждане само на действително предявения иск и на ответника биха могли да бъдат присъдени разноски, само ако той е отхвърлен или производството по него е прекратено. В случая предявеният иск е уважен, поради което разноски на ответника не се дължат. Следва да се отбележи, че съдът е приложил горното по еднакъв начин и за двете страни, като възнагражденията на ищците също са определени само за иск по чл. 29 ЗЗД вр. с чл. 44 ЗЗД.

Ето защо искането за изменение на решението в частта за разноските е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на В. Т. Л. за изменение в частта за разноските на Решение от 20.12.2023г., постановено по гр.д. № 3788/2023г. по описа на СРС, 175-ти

състав.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____